

[A. C. Normann.]

knæsættelse af princippet om kilders hemmeligholdelse.

Jeg har ved gennemlæsningen af lovforslaget undret mig en lille smule over, at man, når der er tale om beskyttelse med hensyn til oplysninger om, hvem der har skrevet artikler i bladene, f. eks. indsendte artikler, da bruger udtrykket navngivne artikler.

Jeg kan ikke rigtig forstå, at udtrykket „navngivne“ skulle være nødvendigt. Jeg ved ikke, om man dér har tænkt på, at de tit kan være underskrevet med pseudonym eller oven i købet med falsk underskrift; men jeg kan ikke se, at det kan have så stor betydning, når det kan tillades, at der for artikler, som overhovedet ikke er signeret, ikke skal være nogen oplysningspligt fra bladens side.

Jeg tror, at vi i et udvalg må se på nogle af de enkeltheder, dette lovforslag indeholder. Jeg skal åbent indrømme — men det er formentlig noget, som juristerne vil smile ad — at jeg ikke uden nærmere forklaring helt forstår hensigten med § 189. Den handler om hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed og til opklaringen af alvorlige forbrydelser og siger, at vidnets tavshedspligt ophæves, når sagen er afsluttet. Man kan vanskeligt se, at der ikke skulle kunne forekomme tilfælde, især i forholdet til fremmede magter, hvor tavshed kan være ønskelig, også efter at den aktuelle sag er afsluttet, idet det også vil kunne volde skade, hvis de ting, vidnet er kommet til kundskab om, senere oplyses.

Jeg formoder, at jeg ikke havde behøvet at stille spørgsmål herom — det kunne jeg i øvrigt gøre i udvalget — hvis der havde været givet en fortolkning i bemærkningerne til lovforslaget, og jeg beklager at måtte sige, at jeg synes, man i så henseende har været meget karrig over for medlemmerne af folketinget. Det er noget besværligt for folk, der ikke er jurister, at finde ud af begrundelsen for enkelte af de be-

stemmelser, vi her behandler. Jeg kunne på samme måde ønske nærmere oplysninger i udvalget om, hvilke hverv det er, man vil sidestille, ligestille med offentlige hverv.

Jeg finder det — ligesom det ærede medlem hr. Thestrup — rigtigt, at man regulerer vidnegodtgørelserne og sætter dem op, ja, måske bør de sættes mere op, end det nu er foreslået. Også jeg har den opfattelse, at det er en besynderlighed, at man har kunnet holde vidnegodtgørelsen så lavt, som tilfældet har været, i betragtning af den udvikling, vi i øvrigt — undskyld udtrykket — har været vidne til, når det drejer sig om betaling for ydelser og tidsspilde.

Også jeg har hæftet mig ved den besynderlighed — noget, som dog vistnok delvis er overført fra gældende lov — at man ikke har kunnet nøjes med at spørge folketingets formand, om medlemmer af det høje ting i en eller anden situation har vidnepligt. Det forekommer mig at være noget i retning af en diskrimination af formanden for vort folketing, vor højeste lovgivningsinstans, at man ikke kan respektere hans afgørelser, medmindre han er enig med et medlem af regeringen. Mon det dog ikke ville være tilstrækkeligt, også i betragtning af den adgang til juridisk hjælp, som folketingets formand har, at man lod folketingets formand have afgørelsen?

I øvrigt er det radikale venstre tilfreds med, at lovforslaget er fremsat, og vil principielt gerne bidrage til dets gennemførelse.

Poul Dam: Om det foreliggende lovforslag er der allerede blevet sagt så meget af de foregående ærede ordførere, at jeg skal holde mig til ganske få af de mange detaljer.

Man kunne måske også undervejs tænke på, om førstebehandlingen af et lovforslag som det foreliggende ikke gør det rimeligt, at man begynder at overveje formerne for førstebehandlinger, eventuelt den tanke, der har været fremsat: at det var rimeligere, om førstebehandlinger kunne foregå i en eller anden form for faste udvalg.